

Indignat ... ens envia

in!
dignats

La setmana que acabem ha estat especialment dura, com totes les setmanes des de fa temps, per a molta gent que està sense feina i, especialment, per a moltes famílies en les quals cap dels seus membres no pot treballar. Persones i famílies que han intentat per molts mitjans de trobar una ocupació i no se n'han sortit.

Però aquesta setmana que acabem hem hagut de sentir el President del Govern de l'Estat dient, cínicament, que retalla la prestació de l'atur per a "estimular la recerca de feina". Com si trobar feina fos una qüestió, només, de voluntat. I, a sobre, amb el soroll de fons de gent del seu grup insultant els treballadors i les treballadores en atur.

N'hi ha per estar indignats, certament. D'una manera clara, han d'estar indignades totes aquelles persones que sofreixen l'atur. Però també totes les altres persones que, amb un mínim de sentit comú i amb un mínim de sentit de la solidaritat, no podem deixar passar això com si no passés res. I si a més ens diem seguidors de Jesucrist, el qui ens mostra que tot ésser humà té una dignitat que no pot ser trepitjada sense que sigui trepitjat el mateix Déu, ens indignem com Déu s'indigna davant la injustícia que pateix el poble (vegeu, en el "Full Informatiu" n. 470, *Santa indignació*).

Davant de situacions com aquesta, ens cal recordar que la Escriptura Santa parla durament a aquells que exploten el pobre. Fa pocs dies la litúrgia diària ens oferia les paraules del profeta Amós:

«⁴ Escolteu això, els qui engoliu els pobres fins al punt d'exterminar els desvalguts del país! ⁵ Vosaltres dieu: "¿Quan haurà passat la festa de la lluna nova per a poder vendre queviures? ¿Quan haurà passat el repòs del dissabte per a poder obrir els graners? Vendrem amb mesures més petites i pesarem les peces de plata amb pesos més grossos, farem trampa amb les balances. ⁶ Vendrem el rebuig i tot! Amb aquells diners comprarem esclaus, o bé adquirirem un pobre per un parell de sandàlies." ⁷ Jo, el Senyor, orgull de Jacob, juro que no oblidaré mai això que feu!» (Am 8,4-7).

I sant Jaume, en el Nou Testament, diu:

«El jornal que escatimàveu als qui us segaven els camps clama al cel, i el clam dels segadors ha arribat fins a les orelles del Senyor de l'univers» (Jm 5,4).

I Jesús, en l'Evangeli, diu coses com aquestes:

«²⁴ Ai de vosaltres, els rics: ja heu rebut el vostre consol! ²⁵ Ai de vosaltres, els qui ara aneu tips: vindrà dia que passareu fam! Ai de vosaltres, els qui ara rieu: vindrà dia que us doldreu i plorareu!» (Lc 6,24-25).

Tanmateix, sense buscar més, aquest diumenge la litúrgia de la missa ens regala una pàgina de l'Evangeli (Mc 6,7-13) en la qual ens hi trobem enviats a canviar la situació. Déu, a qui ha arribat el clam dels oprimits i que no oblidia la injustícia que es comet amb el seu poble, el poble dels pobres, ha enviat el seu Fill a construir el Regne de Déu. I el Fill, ens fa participants de la seva missió: «començà a enviar-los de dos en dos». Ens envia no només a anunciar sinó també a denunciar: «si una població no us acull ni us escolta, sortiu-ne i espelseu-vos la pols dels peus com a acusació contra ells». I, explica Marc, que els "enviats", és a dir, nosaltres, «treien molts dimonis i curaven molts malalts». "Treure dimonis", sense que hàgim de posar banyetes a ningú, em sembla que és clar què vol dir: posar-se al costat de les víctimes i passar a l'acció contra el mal i la injustícia, contra els esperits que porten a la explotació dels uns als altres, esperits que porten a la divisió.

Josep Maria

